

Conversa amb Titot

A continuació els presentem una entrevista a Titot, cantant del grup berguedà Brams, que actuà el passat 29 de gener al poble, juntament amb un altre grup, de Corbera d'Ebre, els Gra Fort.

Entrevistador: Quan i com vàreu formar el grup?

Titot: Doncs mira, el vam muntar ara farà deu anys, i va néixer de les cendres d'un altre grup, que eren tots els de la meua colla. Era un grup de punk i tal, que seguia una mica el rock radical basc, era un grup modest del Berguedà i ens vam desfer. Aleshores, com que la majoria eren de la meua colla, jo tenia cançons fetes i els hi ho vaig proposar de tirar endavant això. De fet d'aquells set que érem al principi en quedem dos. M grup,

esquiar i aleshores aparèixer els tres mesos d'estiu allà sense haver fet res, no. Llavors hi va haver gent que va anar plegant i han anat entrant altres amics i tal.

E: Tots són berguedans?

T: No. De fet els únics berguedans que quedem som el Jordi Castilla i jo, i a més a més tots dos estem, ara mateix, vivint a Barcelona. De fet ell hi ha viscut molts anys, i joestic sempre, ara estic dos anys aquí, dos anys allà. Normalment estic amb un peu a Barcelona i amb un altre a Berga, però ara per raons de feina estic a Barcelona. Els altres són, dos del Bages i tres de Vic.

E: Com definiríes el grup?

T: Bueno doncs. Mira el grup, ara mateix, és el grup que quan vam muntar-lo jo tenia ganes que hi

altre grup seria la gent que segueix el rock català, o sigui diferents tipus. De vegades segons quin tipus de disc treus, veus que ve un altre tipus de gent, al tenir molts tipus de música diferents.

Clar que parles amb gent no?, però aquesta gent és la que té una mica de morro com per venir al final del concert i parlar, però hi ha molta gent diferent que ens segueix.

E: Quants discs heu tret?

T: Set. Aquest últim ha sigut el setè. Cinc llarga durada i dos maxis.

E: I quin creus que és el millor disc?

T: L'últim, però tots els músics et diran que el millor disc és l'últim. Perquè, primera, que els altres ja els tens sentits i tot el que podies treure d'aquelles cançons ja ho tens matxacat, i a l'últim encara hi trobes coses. Això podria ser així, això, i són coses que t'apuntes per quan facis una altra cançó. I encara estàs aprenent, i al cap de quatre o cinc mesos que tens el disc ho veus. Això veus que està bé, però això ho podríem haver fet així, o alguna cançó que quan ho graves no estàs content llavors ho veus.

E: Us fa il·lusió venir a tocar aquí, a les Terres de Ponent?

T: Sí, a més aquí vam estar un parell d'anys que veníem un cop al més. Veníem des de la Segarra fins aquí, i llavors va baixar, i suposo que per cansament. Normalment vigilem de no cremar les zones, però potser vam badar i vam fer uns concerts de més que potser van sobrepassar. Fins i tot et diré que ara estem de vacances, vam plegar al novembre i fins a l'abril no toquem. Podem dir que és una excepció. I aquí Alpicat hi havia estat algunes vegades, a més que havia viscut aquí Lleida un any. Jo sempre sóc molt de voltar, i aquí hi havia estat un parell de cops, perquè quan era petit havia vingut amb els meus pares a les basses, i per això sempre m'ha sonat, i, clar, el que et sona, a la que passa alguna cosa, és més fàcil que ho retinguis, que no amb un lloc que no saps on para. En canvi els pobles, les ciutats que et

Joves del poble amb el "Titot"

d'aquells només quedem el Jordi Castilla, que és el teclat, i jo. Els altres no. Clar com que ningú pensava que el grup anés tan bé, pensàvem fer un grup per un any o dos, però llavors vam gravar i ha anat tirant i ha anat bé, i clar la gent no tenia pensat gastar deu anys de la seva joventut tocant en un grup. Hi havia gent que tenia ganes de fer altres coses, i algunes d'aquestes coses no eren compaginables amb el grup. I per exemple l'August era escalador, i clar o escales o toques la guitarra, però les dues coses no. I un altre era monitor d'esquí, i no pots passar-te tot l'hivern a Boí-Taüll ensenyant a

hagués, un tipus de grup, el tipus de grup que jo volia que hi hagués és el que hi ha ara. Una cosa que serveix de mitjà de comunicació festiva i que sobretot tingués molta coherència amb ella mateixa.

E: La gent que us segueix té un estereotip. Com la definiríes?

T: Doncs seria difícil. T'hauria de parlar de quatre o cinc estereotips diferents, i potser no tenen gaire a veure. Hi ha un sector de gent que és la gent que més o menys té la nostra edat, però clar aquests són un sector. Hi ha molta gent que ens segueix des d'una posició política, independentista i d'esquerres. Un

sonen d'alguna cosa, en aquest cas perquè quan era petit hi havia vingut, quan passa alguna cosa, sempre dius *pink*, òstia, si és allà.

E: El millor concert que heu fet?

T: Òstia, no ho sé. A mi m'agraden els grans, i de grans no n'hem fet molts, però algun sí. Home el d'aquest any passat al mercat de música viva de Vic va estar molt bé, en aquest sentit. A mi m'agrada molt que hi hagi mitjans, que hi hagi bon material, espai, i que hi hagi molta gent. En aquest sentit n'hem fet alguns com el del Senglar Rock, el de Patum, que són concerts que hi ha anat deu o quinze mil persones i, clar són especials. O el que vam fer a Escalarre, al festival aquell de les vaques. Però ara a l'hivern és normal que facis coses més recollides. Quan he entrat a la Sala, del primer que m'he recordat és del concert que vam fer a Baté, precisament amb els Gra Fort també, que també era en una sala així. He vist que posava Unió. Deu ser una entitat d'aquestes de principis de segle, una cooperativa o una cosa així, d'aquestes coses que fotien a principis de segle i el primer que fotien era muntar el teatre. I està molt bé, vaja que a mi m'agrada molt.

E: Ja deus saber que el concert està organitzat pels Rabassaires, Colla Grallera d'Alpicat. Què en penses dels col·lectius que fomenten la cultura popular?

T: Home, jo crec que són imprescindibles, perquè aquest tipus d'iniciatives són l'ànima dels països i les cultures. Per això per exemple els USA és un país que no té ànima, és un grup de gent que no té història, no té ànima, és un grup de gent que com a molt poden tenir majorets. Però no són coses que es fan perquè agraden, sinó perquè són coses que sempre s'han fet, que els pares han ensenyat als fills, i coses així, coses que formen part del ser col·lectiu de les persones. Jo crec que és un bon treball fomentar

coses d'aquestes, perquè com més n'hi hagi més riquesa anímica que tenen els països, i aquesta ànima cívica és el que dóna personalitat i és el que fa que la gent es senti orgullosa, identificada. I crec que és important que la gent es senti identificada, perquè et pots sentir identificat amb tu mateix, però això és a més a més. Jo crec que les quantitats de persones, els països, també són sers que tenen personalitat pròpia i

Moment de l'entrevista

el fet de sentir-se identificat crec que és molt collonut.

E: Creus que la majoria del jovent català és massa conformista, i no coneix el seu passat ni pensa en el seu futur?

T: Sí, perquè és això que et deia. Amb els mitjans de comunicació, el que intenten és arrencar ànima, i convertir-nos en una societat que es mogui per instints: vaig a treballar, després me'n vaig al Pryca, el cap de setmana me n'aniré a fer cua per a anar a esquiar o a la platja, i ja està, i fas només el que toca fer, sense pensar. Això és el que pretenen en el que es converteixi aquesta societat. Per això quan un país té ànima, aquesta mateixa ànima dóna unes oportunitats a la gent per fer altres activitats. No cal que tothom faci el mateix, un pot ser casteller, un altre de l'institut d'estudis del Baix Cinca. No té res a veure, però tot és el que dóna ànima als països.

E: Què creus que es pot fer perquè la gent conegui, col·labori més en la cultura popular?

T: Crec que és imprescindible que no ens ho prenguem com una cosa que s'ha de fer per salvar la història, o perquè sempre s'ha fet, sinó que ha de ser una cosa que es fa perquè és divertida. I crec que s'ha d'adequar a les necessitats culturals que la gent té ara, i no a les necessitats que la gent tenia fa un segle. Crec que és important que la gent no ho faci com una militància perquè no es

mori, en plan em fico aquí per salvar, no? Sinó, que s'hi ficarà i es salvarà igualment, però el motiu és perquè s'ho passa bé, amb una gent que està bé, i que en contes d'estar al bar, està fent alguna cosa, tirant endavant algun projecte; muntant concerts o exposicions o xerrades o cercaviles o el que vulguis tu. I en contes d'estar matant el temps, estàs aprofitant i estàs gaudint de la gent que t'envolta igualment. Crec que l'important és trobar la manera de què la gent no s'ho agafi com una cosa de què si no vaig allà per salvar, si no ho fem nosaltres tot es perdrà. Val que potser sí, però a més a més de què ho salvarem, ens ho passem bé.

E: Va ser bona l'experiència de Nicaragua?

T: Home sí. A nivell musical va deixar bastant que desitjar, perquè no era un país preparat, perquè fèiem concerts a ciutats de noranta mil habitants, on era el primer concert de rock que es feia, anàvem d'ambaixadors d'una cosa que no preteníem. Però a nivell personal sí, i de fet d'aquí a cinc

